

πῶς διάβολο δὲν τρώμαζε σὰν πῆγες νὰ τὴν πάρῃ;
καὶ μὴ εἶκα τὸν χρεῖμακτα νὰ στείλῃ τίποτε δῶρο
χωρὶς νὰ δώσωσι εἰ Ρωμαῖοι μὴδὲ λιμοκοντόρο;
Μιὰ Βασιλεῖα πετακτὴ κι' εἰρηνικὴ μαριόλα
πῶς τοὺς παραδὲς τῆς πετῆ σὲ μυθραλισσόλα;
καὶ σὰν τὸ μάθου Πρεσβυταὶ καὶ σὰν τὸ μάθ' ἡ Πύλη
δὲν θὰ φαναῖζου: «Ξιλαὰ τῶν ἀσώδων τὰ χεῖλη;»

Στρατὴ, λαί, παραιτήσε μνημόσυκα γελοῖα
πρὶν τοῦ; Μινοτροῦς τῆς Φραγκιάς ἢ φήμη σου ξεισίῃ,
κι' ἤσυχος πῆγαινε νὰ ἔξῃ θανάτων ἰργαλεῖα,
ποῦ ταξιδιότῃς Βασιλῆας σοῦ τάσταίτε πεσοῖσι.
Αὐτὰ ὅτῳ κόσμῳ ῥῶναξα κι' εἰς κάθε μας ὀπλιτῆ
κι' ἐβγάξα τὸν αἶρα μου, βρέ Φασουλή, νὰ πάρω,
κι' ἐψάχνα τὸν κινουέρο μας νὰ βρῶ Μητροπολίτη,
μὰ μούπακ πῶς μνημόνους τὸν πιθαμμένο Τσάρο.
Καὶ μὴ παρὶα κᾶθισα ὅτῳν καρφινὴ καρσὶ
καὶ κᾶτι γλώσσας μούλεγαὶν πῶς ὁ Μητροπολίτης
μῖσα ὅτῳν Μόσχα σποῖδασι τὰ Ρούσσοικα φαρσὶ
καὶ πῶς ὁ Τσάρος ἔδωκε γι' αὐτὸν ὁ μακαρίτης,
κι' ἰπίτηδης τὸν ἔφρακ νὰ μνημόνους Τσάρους
καὶ Ρούσσοικα Γεσποῖάρους,
νὰ ψάλλῃ εἰ κι' ἐκίνο
τὸ Γκόσποντι ποῖνιο.

Αὐτὰ μοῦ λὶν πολλοὶ
καὶ τώρα, Φασουλή,
ὄρε γερό μπριντάχι
ὅτῳν ὀδῶκα σου τὴν ράχη.

Μιὰ χήρα μαυροφόρα κι' ἡ Κορδοῦν ὁδοῦρα.

Ἐλεημοσύνη, ὁδοῦρη, κάμει' Ἐλεημοσύνη,
κι' ἢ προκομιμένη στρουγγα σου δεκαδέκαλη νὰ γίνῃ.
Ἐλεημοσύνη κάμειτε ὅτῳν ἔρημη τὴν χήρα.

Φτωγὴ γυναῖκα ῥῶναζε ὅτῳ ὁδοῦρη τὴν θύρα.

Θοδ.—Ποῖος εἶσαι σὺ, ποῦ μοῦ κτυπᾷς τὴν πόρτα μὲ μανία;
Χήρ.—Καὶ δὲν μὲ ξεῖρες τάχατε; μὲ λὶν Μακεδονία.

Θοδ.—

Καίροθ δὲν εἶναι τώρα
καὶ γυλῆθρ ἄλλην ὄρα.
Ἐγὼ δουλειὰς μεγάλας
καὶ ντραβὰλα καὶ ζῶλας.
Ἄνοιξε κι' ἢ Βουλῆ
κι' ἄρρησαν τὰ σκελῆτια,
κι' ἢ στρογγα σὰν σκυλὶ
φερμάρει γιὰ ρουσετία.

Μὴ μοῦ ζητᾷς βοήθεια,
φύγε, γκαρμῖσου, χᾶσου,
μὰς ἔσκασις ἀλλῆθια
μὲ τὰ μνημόσυνά σου,
καὶ μὲ τὸ Κομητάτο,
ποῦ μυστικὸ τὸ λέε,
ποῦ κᾶνεις ἄνω κάτω
σηκότια καὶ χολαῖς.

Μὴ ζῶνης ὅτῳ κλειρό σου
μεγάλῃ σακαράκα,
μὴν βλέπει' ὁ σῶνειρό σου
φωλιαῖς καὶ κατατράκα,
κι' ἢ Κορδοῦρα, χήρα,
σὰν δὲν εἶπῃ τὸ ναί,
μὴν καρτερῆς σωτήρα
κανένα κουενεῖ.

Ἐμεῖς καλὰ κερνοῦμε
τοὺς φίλους τῆς Κορδῶνας,
ἔμεῖς καλὰ κερνοῦμε
καὶ δίγους Μακεδῶνας,
καὶ βῆλε σὲ μὲ κούφρα
τὸν Τάχη καὶ τὸν Μιρούρα,
καὶ ἔφερε τὸν ἰδῶ
τὰ μούτρα των νὰ δῶ.

Γιὰ σίνα δὲν ὁ ἀνάφω
καὶ νῶζε μὴ μοῦ κᾶνεις,
ἄρησε ν' ἀπογράφω
τὸν πληθυσμὸ τῆς στάνης.
Φεῖγ ἀπ' τὴν γαιστοιά μου,
μὴ μούρρησαι ἔμπροστά μου,
φεύγα νὰ δῶ τὰρῶά μου
ἀνὰ τάβωλα σωτά.

Ἄκου φωναῖς ἐκεῖ!...
ὡς κι' εἰ Τρικουτικὸ
ζητοῦ κεράλι τώρα,
καὶ μὴς ὅτῳν τόση μπόρα
μοῦ μᾶτῃε μὴ ὅτῳ
τοῦ Ζέγγελη τὸ σῆφι.

Φύγε, μὴ μοῦ κτυπᾷς
χλωμῇ σὰν θειρακέρη,
καὶ σὸν Σκουζὲ νὰ πᾶς,
ποῦ κῆ καλὰ σὲ ξεῖρει.»

Κι' αὐτὴ τραβῆ γιὰ τὸν Σκουζέ, κι' ἐκίνοσ σὲ ντεῖνά
μὲ τὸν Ἀσῆμη τὸν Τουρκλάλ καθῆταν σταυροπόδι,
κι' ἢ γλώσσα σου ῥητόρουσε κι' ἐπῆγαινε ροδῶν
καὶ τοῦλεγε γιὰ τοὺς χοροῦς, ποῦ δίνει τὸ Τριψῆ.

Τίς τάχ, ποῖος εἶναι ποῦ βραεῖ; μὴ δόστουχη κυρά...
κι' ὁ κύρ Ἀλέκος ἔτρεξε ν' ἀνοῖξη μὲ χαρά,
νομίζοντας ἐπίσκεψι πῶς ἦθε νὰ τοῦ κᾶνῃ
κανέναν Πρέσβου ἀπ' αὐτοῦς, ποῦ χῆρτασαν λιδᾶν,
μὰ μόλις τὴν ἀντίκρουσε, θυμῶθῃς καὶ τραγῶς
κατόμουτρα τῆς ἔκλεισε τὴν πόρτα τῆς πτωχῆς.

Κι' ὁ Μπέης τῶν διπλωματῶν ἐρώτησε τὴν μάννα:
«ποῖος εἶναι καὶ τί θέλει;»
κι' ἐκίνοσ εἶπε: «Μπέη μου, μὴ πρῶστουχη ζητιάνω,
τῶν σοκακῶν-κουρεῖ.»

Κι' ὁ Μπέης ξαναρώτησε νὰ μᾶθῃ καὶ καλὰ
μὴ τόχη κι' ὁ Μινίτρος μας μὲ τρόπο τὸν γελῆ,
κι' ὁ κύρ Ἀλέκος σᾶστισε κι' ἐπῆγῃ νὰ τὰ χᾶσῃ
κι' ἔνα τιμωποῦκι τοῦβραε γιὰ νὰ τὸν καλοκιάσῃ,
καὶ τζᾶνομι Μπέη, τοῦλεγε, μὴ βᾶρῃς ντιπ σκελῆτι,
τέτοιας ζητιάνους σὰν κι' αὐτὴ δὲν σκαλόκουτὸ τὸ Ντοβλέτι

Κι' ἢ μαυροφόρα τράβηξε μὲ θολωμένο μᾶτι
κι' ἐπῆγε ὅτῳ Παλάτι,
μὰ κᾶποιος τῆς ἐρώναζε: «ποῦ τρέχεις ἐταῖ; στέκα,
μωρὴ καλ-γυνοῖκα.»

Καὶ κᾶποιος ἄλλος παρκεῖ τῆς εἶπε στράβ' ἄλλου,
κυρά μου κουρελοῦ,
καὶ μὴ τὴν τόση γύμνα σου παρακαλέσῃς, χήρα,
νὰ τὴν σκαπόσῃ Ἰγγήγορα Βασιλικὴ κορράρα.
«Κι' ἂν θέλῃς παρενθῆς
νὰ παρηγορηθῆς,
σῆρε χωρὶς μιλιὰ
σῆρε νὰ ἔξῃ τὸν στέλο,
ποῦδαι τοῦ Βασιλῆ
τὴν μυθραλισσόλα.»